

Arrest

nr. 170 533 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest met nummer 168 660 van 30 mei 2016 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT en advocaat L. VAN DE PUTTE, loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 juli 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd in Italië en hij aldaar reeds asiel vroeg.

1.3. Verzoeker wordt op 17 augustus 2015 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 10 september 2015 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot terugname aan de Italiaanse overheden op grond van artikel 18, eerste lid, b van de Dublin III-verordening. De Italiaanse overheden worden, overeenkomstig artikel 25, tweede lid van de Dublin III-verordening, geacht in te stemmen met het terugnameverzoek wegens het laten verstrijken van de antwoordtermijn.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 december 2015 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.3. De Raad wijst op de bepalingen van artikel 29, eerste en tweede van de Dublin III-verordening, die luiden als volgt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht

wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Een overdracht van de verzoekende partij aan de verantwoordelijke lidstaat dient aldus in beginsel plaats te vinden uiterlijk binnen een termijn zes maanden vanaf de aanvaarding van het overname- of terugnameverzoek of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, derde lid van de Dublin III-verordening opschortende werking heeft. Deze termijn kan worden verlengd tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal achttien maanden indien de betrokkene onderduikt. Bij het verstrijken van deze termijn vervalt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat.

Nu niet blijkt dat verzoeker een beroep met een schorsende werking instelde, dient te worden aangenomen dat in casu de termijn van overdracht een aanvang nam met de aanvaarding van het terugnameverzoek. In casu dateerde het terugnameverzoek van 10 september 2015 en gold overeenkomstig artikel 25, eerste lid van de Dublin III-verordening – nu dit verzoek was gebaseerd op gegevens uit het Eurodac-systeem – een antwoordtermijn van twee weken. Italië liet deze antwoordtermijn verstrijken zonder reactie, hetgeen gelet op het tweede lid van artikel 25 van de Dublin III-verordening gelijkstaat met de aanvaarding van het terugnameverzoek.

Ter terechtzitting deelt verweerder mee dat er geen verlenging van de termijn van overdracht is gebeurd en erkent hij uitdrukkelijk dat in casu een termijn van 6 maanden vanaf de aanvaarding van het terugnameverzoek gold. Hij erkent eveneens dat deze termijn inmiddels is verstreken en dat als gevolg hiervan de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag effectief is overgegaan op de Belgische autoriteiten. Hij deelt mee dat de asielaanvraag verder in België zal worden behandeld indien verzoeker zich daartoe aanmeldt bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad stelt aldus vast dat intussen, door het verstrijken van de termijn van overdracht, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag is overgegaan op de Belgische overheden. Er is bijgevolg geen risico meer op een uitvoering van de beslissing tot weigering van verblijf die stelt dat een ander land verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag of van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan deze beslissing werd verbonden.

De rechtstoestand van verzoeker is aldus ook gewijzigd aangezien de Italiaanse overheden niet langer verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag, doch deze verantwoordelijkheid is overgegaan op de Belgische overheden en verzoeker gedurende de behandeling van zijn asielaanvraag in België kan verblijven. In dit verband wordt verwezen naar de artikelen 74 en 75, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die in de situatie van een vreemdeling die een eerste asielaanvraag heeft ingediend bij de Belgische overheden voorzien in de afgifte van een attest van immatriculatie.

In deze situatie blijkt niet dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de thans bestreden beslissingen. Ter terechtzitting betwist verzoeker dit gegeven ook niet.

2.4. Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, nu verzoeker niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS